

Ponedjeljak, 20.12.2010.g.

Jučer i prekjučer smo u našoj crkvi imali puno aktivnosti. Svako jutro je misa zornica, a svaku subotu župnik pozove sve koji su bili na misi da poslije mise dođu malo u župne prostore na kavu, čaj i kolače. Da se malo svi zajedno družimo. Pa su žene iz župe donosile kolače koje su onda slagale u kutije kako bi u nedjelju, prije i poslije misa, iste prodavale župljanima a sav prihod bi išao u župni Karitas za potrebite. Vani, na dvorištu, unatoč snijegu koji je padao, skupilo se 7-8 župljana na čelu s "orguljašem" Ivicom, koji su kratili i pripasavali božićna drvca za ukrašavanje crkve. Usput je trebalo dovesti i jaslice i sve skupa složiti u crkvu da bi u nedjelju mladež i neke župljanke sve to okitile i ukrasile. Još je u subotu, poslije svega slaganja, došla u redovno čišćenje crkve jedna grupa župljanki. Jelom, pićem, kavom i kolačima sve radnike je počastila jedna župljanka. Župnik i kapelan nisu u subotu ujutro mogli biti prisutni jer su morali ići u jednu susjednu župu na ispomoć u velikoj ispovjedi.

Ujutro, prije mise zornice, obavezno je zajedničko moljenje Krunice, koju uvijek predvodi nekoliko župljanki, ponekad i jedan župljan. Tu je u naš zbor i dvije psalmistice bez kojih misa ne bi bila potpuna.

Ja sam prvi put u životu, osim davanja obiteljskog dara, pomogao nešto svojim radom. Bio sam u "ekipi za postavljanje božićnih jelki". A poslije sam malo meo i brisao pod dok me žene nisu "najurile" jer nije bilo dosta metli za sve. Moja supruga mi uzela i metlu i krpu.

Poslije je došao i jedan moj prijatelj, koji se spremao u nedjelju popodne da dođe na kićenje borova i slaganje štalica, jer mu je tu trebao pomagati njegov sin. Pa me upitao da li ću doći i u nedjelju, da će on doći po mene. Ja nisam "imao u glavi" da dođem u nedjelju ali sam mu

onako rekao da bih mogao, da ću mu javiti.

Kasnije, a i u nedjelju ujutro, razmišljao sam da li da dođem i na kićenje. Nekako sam osjećao da nije to za mene. Najprije zato jer su već bili dogovoreni mladi i žene koji će to okriti. Oni su to radili svaki put, njih je to veselilo i ja sam se osjećao da bi svojim prisustvom možda nekome uzeo radost toga kićenja i doprinošenja cijeloj toj akciji. S druge strane, imao sam neke teme za članke koje nisam napisao, pa sam si mislio da zapravo ja imam što raditi na svjedočenju vjere i pomaganju u župi. Jer s tim mojim člancima ja doprinosim funkcioniranju cijele naše župne zajednice. I tako sam javio prijatelju da ja neću ići ali da on neka ide sa svojim sinom, koji se tome tako veselio. I bili su.

Poslije sam si u glavi analizirao koliko je samo ljudi, u ta dva dana, bilo uključeno u rad i funkcioniranje jedne župne zajednice, pogotovo tako velike i raznovrsne kao što je naša. Neke nisam ni nabrojio, kao naše Šteficu bez koje ni jedna misa, ni prije ni poslije, ne može proći.

No, ja sam točno osjetio da je moja pomoć oko slaganja božićnih drvaca bila moj zadatak. I da smo svi mi imali neki zadatak koji smo s veseljem odradili.

Jer, ima puno službi u funkcioniranju jedne župne zajednice gdje svoj doprinos, svojim radom i pomoći, moraju dati svi župljani. Svatko prema svojim mogućnostima i sklonostima. Npr. drugi dan su svi oni kolači bili prodani jer su se ostali župljani potrudili te je svatko kupio barem jednu kutijicu.

Svatko od nas, prema svojim darovima i sklonostima, trebao bi pridonositi radu i napretku svoje župne zajednice. Samo si trebamo pronaći što nam najbolje odgovara. Time pomažemo našem župniku da ne mora to sam, pa njemu može ostati više vremena za one veće i važnije stvari. A pogotovo za to da privodi sve izgubljene ovce Gospodinu. **Jer, u našoj župi ima puno, previše, izgubljenih ovaca.**

U našoj župi ima puno onih koji ne hodaju na mise. Ima puno onih koji hodaju na mise ali svoju vjeru poslije toga ne svjedoče i ne ponašaju se u svakodnevnom životu u skladu s Gospodinovim zapovijedima. Ima puno onih koji se deklariraju kao ateisti i nevjernici. Ima i puno bogopsovača i pijanih ljudi. Ima puno rastavljenih brakova. Malo mladih hoda redovno na mise, osim ako ne moraju doći po neki štambilj. Ima puno bluda i drugog nemoralu. I ima puno onih koji samo znaju reći kako nam je crkva ovakva i onakva, kako je okoliš slabo uređen i dotrajaao, kako se ovo i li on moglo bolje napraviti. A kada je župnik zvao da dođemo pomoći srediti staze oko crkve došla su samo dva odrasla čovjeka. Nisam ni ja bio.

PUNO NAS JE, I PREVIŠE, KOJI SVOJU VJERU NE ŽIVIMO I NE SVJEDOČIMO.

A tu upravo najviše može napraviti župnik i njegovi svećenici. No, ako mu mi nećemo pomoći u izvršavanju svakodnevnih obveza, koje nisu isključivo vezane uz njegovu svećeničku službu, onda on neće imati puno vremena da razmišlja i provodi jačanje vjere i duhovnosti u našoj župi.

SVIMA

NAMA

NA

SPAS.

A naš župnik ima prekrasni dar propovijedanja. Svi vole slušati njegove propovijedi. A tu je dar i ispovijedanja. I slušanja mnogih naših problema koje mu dođemo predati kada nas život polomi i ne znamo kamo dalje. A koliko problema mu ni ne iznesemo jer ih se bojim iznijeti. Kada bi svaki župnik i svećenik radio isključivo takve stvari, puno bi više bilo vjere i svjedočenja vjere i pravog života u duhovnosti.

Zato sam ja sada prvi puta nešto pomogao u radu i potrebama moje župe. I stalno ću se truditi da budem župniku na usluzi. Jer on često, poslije mise, zna zatražiti pomoć nas župljana. I u novcu i u raznim fizičkim pomaganjima. Osjetio sam potrebu pomoći, došao i pomogao, a poslije svega sam se dobro osjećao. Jer svi smo mi tamo došli s jednom te istom namjerom i željom. NEŠTO NAS JE VUKLO DA BUDEMO TAMO. Nitko nije ništa platio.

NO, SVI MI ZNAMO DA JE GOSPODIN BIO S NAMA TAMO. IMALI SMO POTREBU BITI TAMO
BLIZU
NJEGA.

Pomagati u svojoj župi. Mislim da je to jedan od najljepših osjećaja onoga koji stvarno vjeruje u Gospodina. JER TIME POMAŽEŠ GOSPODINU. Ja se uvijek, kada mi je teško ili kada vidim nekoga u potrebi pa razmišljam da li da mu pognem ili ne, prisjetim Majke Tereze koja je u jednom bolesnom i ranjenom prosjaku, kojega je izvukla iz blata,
VIDJELA
ISUSA.

Tako i ja.

ZNAM

DA

JE

U

SVIM

TIM

NAŠIM

ŽUPNIM

AKCIJAMA

GOSPODIN

S

NAMA.

I kada metemo i brišemo pod crkve, i kada slažemo božićna drvca i štalicu, i kada se peku kolači i raznosi pomoć potrebitima, i kada se moli i pjeva, i u puno drugih situacija.

GOSPODIN

JE

UVIJEK

S

NAMA.

Pa kako onda da mi bude teško. GOSPODIN JE SA MNOM. Uključite se i vi u rad i život svoje župne zajednice. Jer takav osjećaj korisnosti i pripadnosti teško je osjetiti u svakodnevnom životu.

DOĐITE, JER ĆE I GOSPODIN BITI TAMO.